

Steffenſen: Det Lovforſlag, der nu foreligger til eneſte Behandling, er blevet noget ſtrengt medtaget i det andet Ting, førſt og fremmeſt med Henſyn til Spørgsmaalet, om det er grundlovmæſſigt eller ikke grundlovmæſſigt, og det er endt med, at det er kommet her op til os ſaa at ſige med en Undſkyldning paa Væben i ſaa Henſeende, idet det kalder ſig Forſlag til Lov om en „midlertidig“ Omfordeſing af Folketingsvalgtredsene. Ikke deſto mindre har man ikke rigtig villet tage denne Undſkyldning for god, men man har ogsaa her ladet det høre i en ſtor Maaleſtof, hvorledes det er ſtridende mod Grundloven. Jeg vil nu ikke ſærlig oplafte mig til Forvarer for dette Lovforſlags Grundlovmæſſighed, men naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi jeg ikke er ganſke enig i de Betragtninger, man har fremſat haade nebe i det andet Ting og her, og ſom man erklærer for grundlovmæſſige. Navnlig finder jeg, at den Betragtning, man har gjort gældende af Grundlovens § 32, 1ſte Punktum, er enſidig; den tager kun Henſyn til ſelve Ordene i denne Paragraf, der tages ikke noget andet Henſyn. Efter den Forſtaaelse, der er gjort gældende af Grundlovens § 32, 1ſte Punktum, ſkulde Grundlovens Mening være den, at der ſkal være 1 Folketingsmedlem for hver 16,000 Indbyggere, omtrent; ſølgelig er der, ſaa ſnart der rejſes Spørgsmaal om og man kommer med et Lovforſlag om en Forandring i Valgtredsinddelingen, ikke andet at gøre end at rette ſig derefter; ſaa er dette, ſom det er bemærket af en af de ærede foregaaende Talere, et Bud til Rigsdagen: 1 Medlem til hver 16,000 Indbyggere, naar I ville gennemføre en Valgtredsordning. Paa Grundlag deraf har man nu gjort gældende, at det ſtrengt grundlovmæſſige vilde være 137 Folketingsmænd, og man bebrejder dem, der ikke ville gaa ind paa i det ny Valglovforſlag at optage denne Ordning, at de ikke ville opfylde Grundloven. Jeg hører til dem, der, naar et ſaadant Forſlag kom til at foreligge til endelig Afgørelſe i Form af et Forſlag om en Ændring i Valgloven, ikke vilde ſtemme for det, fordi jeg ikke anſer det for forſvarligt og i Virkeligheden ſtemmende med Grundloven. Det er nemlig ganſke beſtemt ikke rigtigt, ſaaledes at ſe enſidig paa Beſtemmelsen i Grundlovens § 32, 1ſte Punktum, ſaaledes at Folketinget ſkal blive ved at vokſe. Nu er der ſiden 1866 gaaet 28 Aar, og Folkemængden er tiltagen ſaaledes, at nu ſkulde der ſte en Forøgelse af ny Medlemmer i et Antal af 35. Det vil med andre Ord ſige, at i de forløbne 28 Aar har Udviſningen været den, at der

for hvert 4de Aar ſkulde komme 5 ny Folketingsmænd til. Man kan jo nok antage, at ſaaledes vil det blive ved med at gaa i Tidernes Løb, og det vil da ikke være ret længe — ſaadant noget ſom et halvt Hundrede Aar — inden Antallet af Folketingsmænd vil være fordoblet. Jeg synes, at allerede naar man drager denne Konſeſions af en ſaadan umiddelbar Forſtaaelse af § 32, maa man blive betænkelig og ſpørge ſig ſelv: Kan det nu virkelig være Meningen? Og man ſer da ogsaa, at allerede den Gang man behandlede Grundloven af 1866, da betragtedes det ganſke ſom en Selvfølge, at man blev ſtaaende ved et Antal af 102 — jeg tror ikke, der ſaldt mere end en enkelt Ytring om en ſaadan Forandring af Grundloven, hvor der ſtod 14,000 til den nuværende Grundlov med 16,000, idet Lehmann ytrede, at det var et ganſke påſtende Forhold, at der var her i Landet ſaadant noget ſom 100 Folketingsmænd. Det er derfor ſikkert rigtigt, naar man gaar ud fra, at trods de meget tydelige Ord, er det dog egentlig ikke Tanken med Grundloven, at Folketinget ſkal have Lov til ſaaledes at vokſe i det ueendelige, eller at det ſkulde være gavnligt enten for Folketinget eller for Landet. Der maa ganſke beſtemt være en Hage ved det, ſaaledes at det ikke er Meningen at binde os til, ſaa ſnart man blot kommer frem med et Forſlag paa 137 Medlemmer, at ſige: Det have de Herrer at tage, thi ellers holde De Dem ikke Grundloven efterrettelig. Der er et Men ved den Ting, og det er det, jeg nok vil have Tillædeſe til at fremhæve, inden vi gaa til den endelige Afſtemning over dette Lovforſlag.

Sagen er nemlig den, at naar man huſter tilbage til Grundloven af 1849, ſaa vil man erindre, at der blev givet en Regel om Forholdet mellem Antallet af Medlemmer i Landſtinget og Antallet af Medlemmer i Folketinget, ſaaledes at Landſtingets Medlemsantal ſkulde være omtrent halvt mod Medlemsantallet i Folketinget. Det medførte, at man kunde forandre Medlemsantallet for begge Ting ved en Valglov — forandre man det for Folketingets Vedkommende, maatte man ogsaa gøre det for Landſtingets. Der var ſat et albeles beſtemt Forhold, ſom man ikke kunde gaa bort fra, og det er jo egentlig en Selvfølge, at hvor man har et Tolammer-System, ſpiller det en meget væſentlig Rolle, hvorledes Forholdet mellem Medlemsantallet i de to Kamre er. — Ved Grundloven af 18de November 1863 var Spørgsmaalet jo ſelvſølgelig ogsaa fremme, og der valgte man en anden Udvej. Man vilde ikke have de to